

בבית המשפט העליון

בע"מ 4914/21

לפני: כבוד השופט ד' מינץ

המבקש: פלוני

נגד

המשיבה: פלונית

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' השופטים י' פרסקי, ע' כהן ו-י' דנינו) בעמ"ש 53043-07-20 מיום 16.06.2021

בשם המבקש: עו"ד זיו גרובר; עו"ד אמיר בר לב; עו"ד איריס מנור

החלטה

לפני בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע (השופטים י' פרסקי, ע' כהן ו-י' דנינו) בעמ"ש 53043-07-20 מיום 16.6.2021, בגדרו נדחה ערעור המבקש על פסק דינו של בית המשפט לענייני משפחה באשדוד (השופט ע' אלפסי, סג"נ) מיום 30.6.2020 בתלה"מ 28125-03-17 ובתלה"מ 28195-03-17.

1. בתמצית שבתמצית, ברקע לבקשה זו, נדרש בית המשפט לענייני משפחה לסכסוך שהתגלע בין הצדדים – שהיו בני זוג ידועים בציבור – בנוגע לרכוש המשותף שלהם. בפסק הדין שניתן נקבע כי הדירה בה התגוררו נמצאת בבעלות משותפת של השניים, ונדחתה טענת המבקש כי הוא זכאי לקבל 90% ממנה. זאת מפני שההוראה המאפשרת בנסיבות מיוחדות, חלוקת הרכוש המשותף באופן בלתי שוויוני, לפי סעיף 8(2) לחוק יחסי ממון בין בני זוג, התשל"ג-1973 (להלן: החוק), אינה חלה על הצדדים שלא היו נשואים זה לזה. כן נדחתה טענת המבקש כי הוסכם בין השניים שדירת המגורים תהיה בבעלותו כיוון שזו לא הוכחה בראיות. לצד זאת נקבע כי דירה נוספת אשר נרכשה על ידי המשיבה כשלוש שנים לפני תחילת הקשר עם המבקש, הינה בבעלותה הבלעדית. גם יתר טענות המבקש לזכויות בנכסים נדחו, כמו גם דרישתו לקבלת דמי שימוש בדירת המגורים.

2. ערעור שהגיש המבקש על פסק דינו של בית המשפט לענייני משפחה נדחה על ידי בית המשפט המחוזי. טענת המבקש כי יש לחלק את הזכויות בדירת המגורים שלא

באופן שוויוני נדחתה מהטעם שנטל השכנוע כי מצב הדברים אינו משקף את המציאות מוטל על המבקש והוא לא הצליח להרימו. כמו כן, יתר טענות המבקש לזכויות בנכסים נדחו לפי תקנה 148(ב) לתקנות סדר הדין האזרחי, התשע"ט-2018 (להלן: התקנות).

3. מכאן הבקשה שלפני. המבקש טוען כי פסק דינו של בית המשפט המחוזי יוצר עיוות דין חמור שעה שאימץ את פסק דינו של בית המשפט לענייני משפחה אשר סילף את העובדות והראיות שהוצגו בפניו. כן טען כי פסק הדין מעורר סוגיה משפטית חשובה החורגת מעניינם הפרטני של הצדדים, שכן הוא מפלה בין זוגות שהינם ידועים בציבור, לגביהם לא ניתן לאזן נכסים שלא בחלקים שווים, לבין זוגות נשואים, אשר ניתן לאזן את רכושם שלא בחלקים שווים. המבקש גם יוצא חוצץ נגד קביעותיו של בית המשפט לענייני משפחה, לרבות אופן הערכת העדויות וקביעת הממצאים העובדתיים על ידו.

4. לאחר עיון בבקשה ובפסקי הדין של ערכאות קמא, באתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות, אף מבלי להידרש לתשובה. לא מצאתי כי פסק דינו של בית המשפט המחוזי מעורר כל שאלה משפטית עקרונית בעלת השלכות רוחב החורגת מעניינם הפרטני של הצדדים, שטרם ניתנה עליה הדעת בפסיקה ואשר ראוי לה להתברר במסגרת בקשת רשות ערעור ב"גלגול שלישי" (וראו: בע"מ 3858/21 פלוני נ' פלונית, פסקה 5 (10.6.2021); בע"מ 2604/21 פלונית נ' פלונית, פסקה 9 (31.5.2021)). כמו כן, לא מצאתי כי מתן רשות ערעור נחוץ בענייננו על מנת למנוע עיוות דין. יצוין כי הערכאות הקודמות קבעו כי כלל לא הורם הנטל על ידי המבקש, להוכחת טענתו לקיום נסיבות מיוחדות המעניקות לו זכויות יתרות בדירת המגורים. בהתאם לכך, לא מתעוררת בענייננו כל שאלה עקרונית בנוגע לתחולת הוראת סעיף 8(2) לחוק על בני זוג ידועים בציבור.

אשר על כן, בקשת רשות הערעור נדחית מכוח סמכותי לפי תקנה 148 לתקנות. משלא נתבקשה תשובה, אין צו להוצאות.

ניתנה היום, י"ג באב התשפ"א (22.7.2021).

ש פ ט